

учиха мудрость. Омиръ, кой-то я одѣя съ прекрасны стихове, просеше милостыня презъ живота си. Сократъ, кой-то подаде на Аѳиняне-те толко пресладкы уроцы съ свои-те слова и съ своите нравы, отравися судебно отъ нихъ. Высокоумный му ученикъ Платонъ предадесе въ робство отъ истаго владѣтеля, кой-того покровителствуваше; и прежде нихъ; Питагоръ, кой-то простираше челоуѣколюбіе-то даже и до тии безсловесны скотове, изгорися живъ отъ Кротонія-те-те. Що казувамъ? по вече то отъ оныя славны имена достигнаха до насъ обезобразены съ извивателны посмѣшки и забавленія, кои-то изображавать качество-то имъ, зашто-то отъ тѣхъ обыча дагы познава челоуѣческа-та неблагодарность. Ако ли на нѣкои си слава-та е достигнала до насъ чиста и безпорочна, причина е зашто-то тии живѣха далекъ отъ общество-то на свои-те современницы; какъ-то нѣкои кумиры, ся изваждатъ цѣли отъ поле-та въ Греція и Италія, зашто-то закопани въ земля-та не ся повредиха отъ бѣсота-та на варвары-те.

„Виждашь ли убо че за да придобыешъ бурна-та слава отъ вѣжество-то, имашъ потреба отъ голема добродѣтель, и да си готовъ да